

РЕШЕНИЕ

№ 6347

гр. София, 03.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Станимира Друмева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7186** по описа за **2021** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.63 Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по касационна жалба на ЗД [фирма] с ЕИК[ЕИК], предявена чрез адв. М. Г., против решение без номер от дата 22.06.2021 г. постановено по н.а.х.д. 15174/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-553 от 07.10.2020 г., издадено член на Комисията за финансов надзор (КФН), изпълняващ правомощията на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”.

С касационната жалба се оспорва преценката на съда за законосъобразното издаване на НП, с оплаквания за неправилност поради нарушения на материалния закон и процесуалните правила, преценката, че нарушението е извършено в условията на повторност. Излагат се доводи, че фактът на повторността на нарушението е споменат единствено в НП, като препраща към нарушение на отменен закон - чл.107 КЗ (отм.), тъй като НП е издадено за нарушение на чл.108 КЗ, в сила от 01.01.2016г., то очевидно не било налице повторност. Счита, че е налице правоприлагане по аналогия, което според ЗНА било недопустимо в административнонаказателното производство. Според касатора още в АУАН а впоследствие и в НП следвало да се посочат

законовите разпоредби, които са нарушени, а описанието на извършеното нарушение по чл. 42, т. 4 от ЗАНН предпоставяло описание на всички съставомерни признаци от фактическа страна, - основен, привилигиран, квалифициран. Процесният АУАН съдържал само данни за нарушение по чл.108 КЗ, като липсвали данни за предишно нарушение от същия вид. Позовава се на съдебна практика. На следващо място счита, че е неправилна правната квалификация на нарушението. чл.108 КЗ имала характер на общ закон, а в конкретния случай се касаело за застраховка "Гражданска отговорност", поради което счита за приложими чл.496 и следващите от КЗ., което съставлявало нарушение на а чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, поради несъответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и НП и дадената правна квалификация. На следващо място се сочи, че наложеното наказание не съответства на целите на чл. 12 ЗААН. Касаторът оспорва съдебното решение изцяло, иска решението да бъде отменено, както и потвърденото с него НП. На самостоятелно основание се позовава на приложимост на чл. 28 от ЗАНН.

В проведеното публично съдебно заседание по делото касаторът, редовно призован не изпраща процесуален представител.

Ответникът – Комисията за финансов надзор чрез процесуален представител юрк. Г., оспорва касационната жалба, който моли решението на СРС да се остави в сила съобразно подробно развити аргументи, в депозираните писмени бележки по същество на спора. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XI касационен състав като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от дата 22.06.2021 г. постановено по н.а.х.д. 15174/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-553 от 07.10.2020 г., издадено член на Комисията за финансов надзор (КФН), изпълняващ правомощията на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”. 22.11.2019 г., постановено по н.а.х.д.10827/2018 г. по описа на Софийски районен съд, Н изпълняващ правомощията на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на касационния жалбоподател, на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховане, вр. §.1, т.51, както и чл.648, ал.1 КЗ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 4000 лева за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ, извършено на 12.12.2019г. в [населено място].

Процесното нарушение е установено при извършена проверка по документи, въз основа на подадена жалба от Д. С. като било установено, че на 20.11.2019 г. при санкционираното лице била предявена претенция № [ЕГН]. Ликвидационната преписка е образувана на основание сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в полица № ВГ/02/118003340325 и по повод настъпило застрахователно събитие- увреждане на лек автомобил. На 20.11.2019г. увреденото лице представило всички документи, необходими за установяване на претенцията по основание и размер с молбата за изплащане на застрахователно обезщетение. След посочената дата от увреденото лице не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието

и размера на претенцията съгласно чл. 106, ал. 3 от Кодекса за застраховането (КЗ). С платежно нареждане от 09.07.2020г., застрахователното дружество след като се произнесло по претенцията, изплатило застрахователното обезщетение в размер на 550,15 лв. по банковата сметка на Д. С.. Прието е, че съгласно чл.108, ал.1 КЗ за застрахователя е възникнало задължение в срок 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 - 20.11.2019г., но не по-късно от 11.12.2019г. включително, да се произнесе по претенцията.

За да постанови решението си, въззивният съд е кредитирал писмените и гласни доказателства по делото, приобщени по реда на чл.283 НПК и е обосновал правен извод, че е доказано извършването на нарушението от ЗД [фирма], в това число при условията на повторност, както и че не са налице основания за прилагане на разпоредбата на чл.28 ЗАНН., като е изложил подробни правни съображения по възражението, че не е налице повторност. В казуса по делото фактичката обстановка не е спорна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон въз основа на събраните пред СРС доказателства.

Безспорно е установено по делото, че касаторът не е изпълнил законното си задължение по чл.108, ал.1 КЗ да се произнесе в петнадесетдневен срок от завеждане на претенцията – в конкретния случай –до 11.12..2019 г. като определи и изплати размера на дължимо обезщетение или застрахователна сума или мотивирано да откаже плащане по заявена щета. Нарушението е на формално извършване като не се изисква наличие на вина.

Правилна е преценката на СРС за спазването на изискванията на чл.42 и чл. 57 от ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на НП, както и на сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като АУАН е съставен в тримесечен срок от установяване на нарушението и нарушителя.

Действително, в АУАН не е описано от фактическа страна нарушение, извършено при условията на повторност, което обстоятелство се установява от приетите по делото доказателства, но което не съставлява процесуален пропуск и липсата на повдигнато от фактическа страна обвинение за това нарушение – по чл. 319, ал. 2, предл. 2, във вр. с ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 108, ал. 1 от КЗ, не съставлява нарушение.

Споделят се мотивите на СРС по отношение на повторността на нарушението, обосновани с § 1, т. 51 от ДР на КЗ - „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение, както и фактите по делото, правилно установени и съответни на доказателствата. Въззивният съд е посочил, че процесното нарушение, установено с АУАН № Р-06-700/29.09.2020 г., е извършено на дата 12.12.2019г., както е посочено в процесното НП, поради което е извършено в едногодишния срок от влизане в сила на НП № Р-10-937/13.12.2017 г. Посоченото НП е влязло в законна сила на 07.01.2019г. за същото по вид нарушение, извършено от касатора. Обоснован е и изводът, че административнонаказващият орган правилно е приложил санкционната норма.

Доводите в касационната жалба, оспорващи повторността на нарушението в материално-правен и процесуално-правен аспект, не се споделят. Фактът на

повторност е относим към определяне на относимото наказание и тъй като АУАН, няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. В случая съгласно изискванията на ЗАНН в АУАН е посочено единствено материалната разпоредба, която е нарушена, но не и санкционната норма. От друга страна съгласно чл. 53, ал.1 от ЗАНН наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Тоест дори да се приеме, че е допуснато нарушение, чрез непосочването на елемента повторност в АУАН, чрез законова възможност се санират допуснатите несъществени нарушения в АУАН, чрез отстраняването им в НП.

По отношение на материалния закон, настоящият съдебен състав споделя доводите на СРС за доказаност на нарушението. Представените по делото доказателства по несъмнен начин установяват извършването на нарушение на чл. 108 от КЗ от дружеството ЗД [фирма], тъй като, изплащането на застрахователното обезщетение е сторено на 09.07.2020г. – извън законоустановения срок.

Не се споделя и твърдението на касатора за неправилна квалификация на деянието, изхождайки от общия характер на нормата на чл. 108 от КЗ спрямо специалната хипотеза на чл. 496 и следващи от КЗ. Съдът намира, че преценката на съда за съставомерност и правилната квалификация на извършеното, описано в НП и АУАН като нарушение на нормата на чл. 108, ал.1 от КЗ, е съответна на закона. Видно от данните по делото, се касае за застраховка "Гражданска отговорност", която според класовете застраховки, попада в т. 10, раздел II, буква "А" от Приложение №1 към КЗ, и която застраховка във всички случаи, съгласно чл.109, т.1 КЗ, не представлява голям риск. Видно от чл. 108, ал.1 КЗ, именно правилата на тази разпоредба са приложими към задължението на застрахователя да се произнесе по претенцията по застраховки, които не са застраховки на големи рискове, сред които изрично е посочена и застраховката по т. 10, раздел II, буква "А" от Приложение №1 към КЗ, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства. Именно този срок е приложим към данните по процесното уведомление за щета, предявено от Д. С. срещу касатора.

Противно на твърдяното в касационната жалба, наложеното административно наказание, преценена от СРС като наложена към установения в закона минимум, съответства на генералната превенция по чл. 12 ЗАНН.

Не са налице предпоставки за приложението на чл. 28 от ЗАНН, възражението на касатора е неоснователно, мотивите в съдебното решение в този смисъл се споделят от касационната инстанция.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и законосъобразно и при условията и по реда на чл. 221 ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на касатора разноски за касационната инстанция.

На основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника по касация следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение, които се определят в размер на сумата от 80.00 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ от

ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 22.06.2021 г. постановено по н.а.х.д. 15174/220г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], да заплати на Комисия за финансов надзор с адрес: [населено място], разноси по делото в размер на 80.00 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2